

השלמת שירת הים - ע"י משה וע"י מרים

הפחד המשתק נעלם.

ההבנה שכל העם נתון בסכנה קיומית מידית, העמידה המאיימת מול הצבא החזק בעולם, צבא מצרים, כבר נמוגה.

נחשון כבר קפץ למים, הים כבר נבקע, עברנו בתוכו בחרבה.

המצרים שטבעו, האוצרות שבזזנו, כל זה הוא בונוס.

אנחנו באמת משוחררים, אין יותר משעבדים.

הנשימה שנעתקה, חזרה לסדרה.

"וּתְקַח מְרִים הַנְּבִיאָה אֶחָת אֶהְרֹן אֶת הַתֵּף בְּיָדָהּ וְתִצָּאן כָּל הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בְּתַפִּים וּבְמַחֲלֹת: וְתַעַן לָהֶם מְרִים שִׁירוּ לַד' כִּי גָאָה גָאָה סוּס וְרוֹכְבוֹ רָמָה בַּיָּם:" (שמות ט"ו כ'-כ"א)

משה אמר את השירה הזו, שחז"ל במדרש רבה מציינים שהיא כל כך שלימה עד שנאמרה בלשון עתיד:

"אז ישיר משה" (שמות טו א) - לעתיד לבוא.

מרים בוחרת להדהד, כמו שמקובל בשירת פייטנים גם כיום, את שורת המחץ החוזרת של אחיה:

"שירו לה כי גאה גאה, סוס ורוכבו רמה בים"

משה עשה פעולה אחת, גדולה ומרשימה. שירה עוצמתית.

מרים חוזרת ומהדהדת את הפעולה שלו, שוב ושוב, ומוסיפה נופך משלה: תוף, שהיה מוכן איתה כבר מזמן.

ציפייה מעשית לנס שיתרחש.

הנשים עם מרים, האנשים עם משה. ממש כמו בביולוגיה:

הגברים, תפקידם לפעול פעולה מרשימה, עוצמתית, חד פעמית. פעולה עם השלכה ארוכת טווח.

הנשים, תפקידן לטפח שוב ושוב, באופן מתמיד, להוסיף נופך משלהן, וליצור משהו חוזר ומהדהד שהופך את המעשה החד פעמי למשהו נצחי, למשהו שמשותף לאיש ולאשה, ואיתם לבורא.

העשייה הלאומית הגברית, המאופיינת בפולסים חד פעמיים ובעלי עוצמה, איננה שלימה אלא יחד עם הפעולה המשלימה וההרמונית הנשית.

שוב ושוב, לאט, בהתמדה, במענה לצליל הראשוני, על מנת לטפח מתוכו מהות חדשה ומשוכללת, עם השפעה נצחית.

הרבנית חוה כוכב (מנסבר)

מרצה במכללת חמדת הדרום, מנחת הורים וזוגות וחברת בוחרים במשפחה

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם